

Auspice DEO 104
DISSERTATIO GRADUALIS
JUDICIUM
SUSPENSUM
STRICTIM EXHIBENS,

QUAM
Ex consensu
*Ampl. Colleg. Philosoph. in illustri
Svionum ad Salam Lyceo*

Sub MODERAMINĒ
VIRI CELEBERRIMI
MAG. HARALDI
WALLERII,
Mathes. Prof. Reg. & Ord.

*In Audit. Gust. Maj. die 25 Octobris
Anno CCCCXI.*

Ad publicum examen defert
NICOLAUS STARBECK
CALMARIENSIS.

—————
UPSALIÆ,
ETypographæ WERNERIANO.

Reverendissimo in CHRISTO

PATRI ac DOMINO,

MAG. NICOLAO BRAUN,

Inclitæ Diæceles Calmariensis
EPISCOPO, Consistorii PRAESIDI,
Collegiique EPHORO,
Avunculo æternum suspiciendo.

*Nobilissimo & Amplissimo
DOMINO,*

DN. JOHANNI

BRAUNER

In REGIO SENATU

Secretario Protocolli,
Avunculo longe carissimo.

Mæcennatibus &

Ma-

Perennem

Perillustri & Nobilissimo
DOMINO,
DN. GEORGIO
WALLRAVE
Regiae CAMERAE
Consiliario.

Spectatissimæ fidei
VIRO & DOMINO,
D. HERMANNO
WALLRAVE
Provinciæ Uplandicæ
Quæstori.

Promotoribus
gnis
Felicitatem

Mæcenates & Promotores
propensissimi

Id detur, vereor, ne vitio mibi,
Quod jam Nomina, splendore nitentia
Æterno Ordinis atque
Virtutum, gerat hoc leve,

Ornatusque carens omnis opusculum;
Sed cui forte aliquid materies queat
Lucis conciliare,
Cultori sophiæ utilis.

At, detis veniam sollicite precor:
Hoc Vobis etenim nunc facio sacrum,
Quò sic mentem, animumque
Gratum testificer palam,
Insignisq;

Insignisque favoris memorem & pium.
Illustres igitur sumite jam Viri

Vultu atque ore sereno,
Quod Musa heic mea porrigit:

Et me (voce precor suplice) compotem
Vestræ inocciduæ reddite gratiæ,
Compos prospexitatis
Optatæ ut fieri queam.

Numen Cœlicolum, qui regit omnia,
Conservet quoque Vos incolumes diu,
Ut vivatis in annos
Læti Nestoreos! vovet

Reverendiss. Perillust. Nobiliss.
& Ampliss. Nom. Vest.

Devotissimus cultor

NICOLAUS STARBECK.

Philosophiae Candidato Clarissimo,
Dn. NICOLAO STARBECK
Amico suo honoratissimo,

TEmpore planta viret, canescit tempore semen;
Atque finis horis mitior uva tumet.
Sic tu, præruptas dum quæris Apollinis ædes,
Tendere & ad summum pectore castus aves.
Quæris, ut excenso ludentes culmine Musas,
Judicio lustres dexteriore tuo.
Succiduum flectis nervoso poplite gressum,
Neve cadas præceps rupibus ipse caves.
Neve tibi desint, festinas lentius illuc,
Vires, edictus tempore cuncta geri.
Utile des navi ni lignum, tempore, pinos,
Atque struas longo, classis inermis erit:
Ingeniis pariter præclaris tempus & artem
Si demas, nullis usibus illa vigent.
Ut sata nos saltunt, nec sunt fermentibus apta,
Ni dederit messis, ni rubicunda Ceres:
Ut cibus ingestus stomacho nisi sit bene coctus,
Officio cassus, massa manebit iners;
Sic ex Pieridum non dextre Castra secutis,
Commoda res raro publica magna capit.
Sed quibus assidue placet invigilasse Camenis,
Hos basin in cunctis publicus usus habet.
Duxerit ad messem cum te, Dilecte Camenis,
Natura ac ætas, nifus & usque tuus.
Plurima nos sperare jubet Grynæus Apollo,
De culta faciles indole grata tua.
At Nymphas inter quid nunc suspendis, an ipse,
Judicium, nescis? cui redemandus eris.
Missis, advertas, lecta est pulcherrima, curis,
Ditor & merces ipsa laboris adest.
Vel veniet citius, tibi reddens tempus & omnes,
En! pretio, curas, uberiore suo.

Felicia quavis vovet
PETRUS SCHYLLBERG.

Thes. I.

Duplici ad cognitionem & scientiam acquirendam ducimur via: altera *innata*, altera *acquisita*. De illa in hunc modum loquitur Cicero lib. 3. de Fin. Tantus innatus est omnibus hominibus cognitionis amor, ut nemo dubitare possit, quin ad eam hominum natura rapiatur, nullo invitata emolumento. Et Aristoteles lib. I. Metaph. πάντες ἀνθρώποι τῇ ζείνει φύσει, omnes homines scire desiderant per naturam. Hæc vero ex rerum, quæ extra nos positiæ sunt, sensibusque nostris obversantur, admiranda structura, varietate, ordine, pulcritudine & præstantia oritur. Hæc etenim sui admirationem ; admiratio flagrans

A

cognoscere

cognoscendi, sciendique in nobis excitat desiderium; διὰ τὸ δαυμάζειν
οἱ ἄνθρωποι καὶ νῦν καὶ τὸ πρῶτον ἡγε-
ῖσθαι Φιλοσοφεῖν, propter admiratio-
nem & nunc & primo cœperunt homi-
nes philosophari, lib. I. Metaph. cap.
2. Hinc Pythagoras, quisnam esset
finis Philosophiæ aliquando inter-
rogatus, respondisse dicitur: nihil
admirari; quod ipsum etiam ab Ho-
ratio hoc expressum est disticho:

*Nil admirari, prope res est una, Nu-
mice,*

*Solaque quæ possit facere & servare
beatum.*

Thesis II.

VERUM enim vero, etsiam si ejus-
modi interno principio, mente
scilicet, nos homines, præ ceteris
animantibus, instruxerit summus
& benignissimus rerum conditor, ut
ejus ope & beneficio res percipere,
perceptas cognoscere, cognitasque
judicare queamus; sæpen numero ta-
men fit, ut in philosophando erre-
mus,

mus, & veritatem, præsertim circa
res Physicas seu naturales non sem-
per assequamur. Quod autem er-
roribus simus obnoxii, adscriben-
dum est defectui in voluntario pro-
priæ libertatis usu; non vero in no-
stra natura: utpote quæ eadem sem-
per manet, sive erronea, sive re-
cta de rebus feramus judicia. Vo-
luntas etenim, quæ latius patet
quam intellectus, sæpe ad ea se ex-
tendit, quæ Intellectus non clare
percipit. Luna, exempli causa,
necessario oculos sursum directos
ferit, unde necessario lumen ejus
percipit mens; verum, ut de lumi-
ne isto, proprium ne sit an mutua-
titum, affirmet vel neget, nulla
imponitur necessitas. Cum autem
valde naturâ simus ad judicia feren-
da proclives, rebus vel qualiter-
cunque & subobscure perceptis;
multis immersi sumus præjudiciis,
nobis, cum philosophari cæperi-
mus, nocentissimis. In tenera præ-

cipue ætate constituti hujusmodi contrahimus præjudicia; & ante rectæ rationis usum, de rebus statim ex sensibus, quippe quæ per illos repræsentantur, judicamus: existimantes inter objecta ipsa & perceptiones mentis veram esse similitudinem. Hinc falsas nobis formamus conclusiones; ut, *Quicquid hoc modo percipitur, illud aliquid reale est,* sic putamus, calorem, colorem, saporem, odorem &c. esse reales qualitates, hoc est, tales extra nos, quales in & a nobis sentiuntur. *Quicquid sentimus, illud tale & ibi est,* quale & ubi sentitur. cujusmodi est, de *quantitate:* rem quamlibet magnitudine sua sensui nostro responderemus, ut Solem quasi pedalem esse; de *qualitate*, rem sensui nostro dissimilem non esse, ut Lunam instar disci se habere. Item, *quod sensu non percipitur nihil est:* sic de *existentia ipsa:* non esse, quæ sensus nostros tugiunt, ut aërem nihil esse, videsis

videsis Phys. contr. Claubergii in proleg. Idem in disp. Philot. I. §. 4. & 6. ita hac de re differit : Si quæras, inquit, cur tam pauci semper fuerint, qui ad scientiam hanc, Physicam, pervenerint, cur pauci adeo sapientes evadant ; hanc illius raritatis causam præcipuam esse noveris, quod nullus infans erroneas de rebus naturalibus cogitationes evitare, nec ullus adultus eas facile deponere atque emendare possit. Et post pauca : Quare potius de rebus Physicis, quam Mathematicis erroneous opiniones a teneris annis hausimus ? Resp. de rebus Physicis, terra, sole, stellis, aqua, dulci, amaro, sonis &c. varia judicia infantes tulimus 1. quoniam in sensus nostros quotidie incurrint ; nam objecta, quemadmodum dici solet, movent sensus, atque ad operandum excitant. 2. Quia res naturales ad vitæ, quam infantes ingredimur, conservationem faciunt. Ad corporis autem nostri utilitatem ista ætate referimus omnia. hæc ille.

Thesis

Thesis III.

CUM itaque talia infantiae præjudicia, seu præconceptæ opinions veritatem rerum cognoscibilium indaganti adeo officiant, ut illis occupatus vix ad solidam pervenire queat scientiam; in id omnem impendamus operam, ut penitus exuantur. *Mens*, inquit Herebordius in epist. Melet. Philosoph. præfixa; omnibus præjudiciis est denudanda: quod qui non faciunt, sibi ipsi causa sunt, tam gravissimorum errorum, & tot ineptiarum, in quas incidunt, adeoque viam sibi præcludunt, & aliis, quos idem docent, ad veritatem rerum ex inscitia & dubitatione unquam emergendi. Verum, cum ægre extirpari queant, utpote quæ ab infantia ad adultiorem usque ætatem altas egerint radices; circumspiciendum sedulo est, qua potius ratione ab illorum dominio vindicemur. Fieri hoc optime per *Judicium Suspensum* jure cum Philosophis

phis tam veteribus , quam recen-
tioribus , statuimus . Per *Judicium*
Suspensum nihil aliud hic loci intel-
ligimus , quam mentis nostræ a ju-
dicando coercitionem , hoc est , ut
assensum negemus , Judiciumque
cohibeamus , ne , temere statuen-
do de re non satis excussâ , in errorem
incidamus ; & serium instituamus
examen omnium opinionum , quas
ab infantia hausimus , quò nulla ad-
mittatur , nisi solidis insistat argu-
mentis . Hinc dici etiam convevit
Aversio præjudiciorum . Item *dubita-
tio* ; vox Philosophis admodum fa-
miliaris ; & est suspensio Judicii , do-
nec res clare & distincte percipia-
tur . Quemadmodum errorem tum
præcipites incurrimus , si rebus non
dum satis perpensis & trutinatis
quasi bene trutinatis , ad assentien-
dum vel non assentiendum nos de-
terminemus ; ita ex adverso immu-
nes sumus erroris , si dubitemus ,
donec , examine rite ab omni parte
instituto ,

instituto, nullo modo de rei veritate, dubitare possimus. D. Hoffwenius in Synops. Physica disp. I. §. 6. *Cavebimus*, inquit, *talia infantiae prejudicia, si semel in vita, animoque constanti nobis proposuerimus*: Nulli rei temere credere vel assentire, priusquam eandem probe, hoc est, clare & distinete perceptam habeamus, ut nulla amplius de ea re dubitandi causa supersit. Est autem hæc immotæ veritatis regula philosophanti semper attendenda: *Quicquid clare & distinete percipio, illud verum est. Certum est, Renatus des Cartes princ. Philos. part. I. §. 43.* nihil nos unquam falsum pro vero admissuros, si tantum iis ad sensum præbeamus, quæ clare & distinete percipiems. Quid autem per claram & distinctam perceptionem intelligendum sit, Ipse iterum § 45 dilucide explicat; verba ejus hæc sunt: *Quin & permulti homines, nihil plane in tota vita percipiunt satis recte, ad certum de eo judicium ferendum. Etenim*

9

nim ad perceptionem , cui certum & indubitatum iudicium possit inniti , non modo requiritur ut sit clara , sed etiam ut sit distincta . Claram voco illam , quæ menti attendenti præsens & aperta est ; sicut ea clare a nobis videri dicimus , quæ oculo intuenti præsentia , satis fortiter & aperte illum movent , Distinctam autem illam , quæ cum clara sit , ab omnibus aliis ita sejuncta est & præcisa , ut nihil plane aliud , quam quod clarum est , in se contineat . Ita dum quis magnū aliquem sentit dolorem , clarissima quidem in eo est ista perceptio doloris sed non semper est distincta ; vulgo enim homines illam confundunt cum obscuro suo iudicio de natura ejus , quod putant esse in parte dolente simile sensui doloris , quem solum clare percipiunt . Atque ita potest esse clara perceptio , quæ non sit distincta ; non autem ulla distincta , nisi sit clara . Nulla hanc tutior methodus , in veri investigatione observanda , excogitari potest ; hæc enim corruptam repurgat ratiocinationem , præcipitantiam & anticipatio-

cipationem in judiciis vitare docet, viam sternit ad mentem a sensibus abducendam, ordinem philosophandi demonstrat, & , ne diutius in progressu de iis dubitemus, quæ vera deprehendimus, efficit.

Thesis IV.

Quid conferat in veritate rerum cognoscibilium exploranda *Judicium nostrum Suspensum*, uno dunt taxat ostendemus exemplo. Quotiescunque objectum aliquod coloratum oculis nostris obversatur, ad nihil sumus proniores , quam ad statuendum, colorem istum extra sensationem revera objecto inhærere ; ratio est , quod opinionem illam a teneris usque , cum imbecillis adhuc erat mentis nostræ usus, omnia sensuum judicio æstimantes, contraxerimus. Ad maturorem vero proiecti ætatem , cum res ad rationis trutinam examinare cæperimus , satis advertimus hanc conclusionem sua non carere

carere incertitudine. Abdicemus
iccirco præconceptam illam opi-
nionem, utpote falsam, judicium-
que suspendamus, donec res fuerit
clare & distincte cognita. Si colo-
res tales essent extra nos, quales in
nobis percipiuntur, cogitatione,
comprehendere nequeo, qua ratio-
ne ab objectis ad oculos unquam
pervenire queant; & num color il-
le, ab Intellectu perceptus, numero
vel specie idem sit, cum eo, qui ob-
jecto inesse existimatur? Numero
idem non est, cum color acciden-
tibus adnumeretur, quorum indo-
les est, e subiecto in subiectum non
migrare. Specie idem nec esse pot-
est; quia accidentis non est, vim
habere sibi simile producendi. Por-
ro, neque veritati congrua vide-
tur sententia Aquillonii, colores es-
se velut exuvias, simulacra, & pi-
cturas a corporibus deciduas, asse-
rentis. Etenim illæ exuviae, aut e-
runt substantiæ, aut accidentia; pri-
us,

us, utpote absonum , affirmari ne-
quit ; nec posterius ; quo enim sub-
jecto ad oculos deportarentur ? Lu-
mini fortassis ; minime , nam & illud
e numero accidentium est , quorum
unum alterius subjectum esse non
potest. Hisce ita perpensis , diutius
dubitare non possum , quin colori-
bus , quatenus in objectis videntur ,
eandem realitatem tuto denegem ,
& inter illos , ideasque mentis nul-
lam intercedere similitudinem judi-
cem. Dicimus itaque , colores , quod
ad eorum materiale , nihil aliud es-
se , quam certam modificationem
luminis a certa configuratione &
dispositione particularum in super-
ficie objectorum ortam ; Quod ve-
ro ad eorum formale , esse tantum
varias ideas mentis nostræ , vario
organorum & spirituum animalium
motu ab objectis excitatas. Ex inti-
ma enim & arctissima animæ &
corporis unione resultat , quod hunc
motum in corpore sequatur hæc i-
dea

dea in mente; & hanc ideam in mente, hic in corpore motus. Eadem est ratio reliquorum sensuum cæterarumq; qualitatum patibilium.

Thesis V.

HAnc itaque Philosophandi rationem, quæ ἀπὸ τῆς ἀπολας initium dicit, docetque Judicium suspendere, antequam aliquid statuatur certi, optimam & genuinam censuisse tam veteres, quam recentiores rerū naturalium Scrutatores, aliosq; maximæ eruditionis viros, illorum ipsorum probabo testimoniiis. Scholæ Peripateticæ auctor & princeps, lib. 3. Metaph. cap. 1. text. 1. & 2. sic de hac re mentem suam aperit. Text. 1. Ἀνάγκη πρὸς τὴν ἐπιζητούμενην ἐπιτίθημην, ἐπελθεῖν ήμᾶς πρῶτον, περὶ ὧν ἀπορήσαι δεῖ πρῶτον. ταῦτα δ' ἐςὶν ὅσα περὶ ἀυτῶν ἄλλως ὑπειληφασί τινες, καὶν ἔι τι χωρὶς τότων τυγχάνει πρῶτον παρεωραμένον. ἐςὶ δὲ τοῖς ἐυπορῆσαι βαλομένοις πρόργυγ τὸ διαπορῆσαι καλῶς. η γὰρ ὕσερον ἐυπο-

ελα

εία λύσις τῶν πρότερον ἀποργυμένων ἐστι. Αὐτοῖς δὲ οὐκ εἶτι ἀγνοεῖται τὸν δεσμὸν, ἀλλ' ἡ τῆς διανοίας ἀπορία δηλοῖ τότε περὶ τὸ πράγματος. Ἡ γὰρ ἀπορεῖται τῇ παραπλήσιον πέπονθε τοῖς δεδεμένοις. ἀδύνατον γὰρ ἀμφοτέρως προσελθεῖν εἰς τὸ ἔμπροσθεν. Text. 2. Διὸ δὲ τὰς δυσχερεῖας τεθεωρηκέναι πάσας πρότερον, τότων τε χάριν καὶ διὰ τὸ τὰς ζητώντας. ἄνευ τὸ διαπορῆσαι πρῶτον ὁμοίας ἔιναι τοῖς ποι δὲ βαδίζειν ἀγνοεῖσθαι, καὶ πρὸς τότοις, ὃδος ἔτε πότε το ζητάμενον ἔνρηκεν ἡ μὴ γενώσκειν. τὸ γὰρ τέλος τότω μὲν ὁ δῆλον; τῷ δὲ καλῶς προηπορηότι δῆλον. ἔτι δὲ βέλτιον ἀνάγκη ἔχειν πρὸς τὸ κοίνων, τὸν ὥσπερ ἀντιδικῶν καὶ τῶν ἀμφισβητώντων λόγων ἀνηκοότα παντων. Quæ verba in latinum sermonem transtulit Bessarion Cardinalis Nicenus & Patriarcha Constantinopolitanus. Ad illam, quæ queritur, scientiam, necesse est primum nos percurrere, de quibus primo est dubitandum. Hæc autem sunt, & quæcumque de iis aliter quidam existimarunt,

& si

¶ si quid ultra hæc prætermissum sit.
Est autem operæ pretium , aliquid fa-
cultatis habere volentibus , bene dubi-
tare: nam posterior facultas , solutio
est eorum , quæ ante dubitata fuerunt.
Solveare autem non est , cum nodus igno-
retur: sed intellectus hæsitatio manife-
stum hoc de re facit. Quatenus enim du-
bitat , etenim simile quiddam ligatis pa-
titur : utroque namque modo impossibi-
le est ad ulteriora procedere. Quare o-
mnes primo difficultates speculari par-
est , & horum gratia , & propterea ,
quod illi , qui querunt , nisi primo dubi-
tent , similes sunt illis: qui , quoniam ire
oporteat , ignorant ; & adhæc , neque
utrum invenerint , quod queritur , an
non , cognoscere possunt. Finis etenim
bis quidem non est manifestus: illi au-
tem , qui antea dubitaverit , patescit.
Item , melius se habere necesse est illum
ad judicandum , qui , tanquam adver-
sarios , omnes utrinque rationes audiat.
Du Vallius in sua ad omnia Aristoteli-
telis opera analysi , ita loquitur : Li-
ber

ber tertius Metaphysicorum continet capita sex, quibus dubia sive questiones sexdecim proponuntur, & in utramq; partem discutiuntur. Orditur autem Aristoteles ab insigne eoque generali documento, quod scilicet in qualibet quæstione & controversia oporteat prius bene dubitare, id est, pro utraque parte, affirmante scilicet & negante, rationes diligenter examinando, quæstionem ambiguam facere. Dubitatio enim est veluti nodus ad vinculum mentis: quod ideo si ignoras, non solves: nemo enim vinculum solvere potest, si illud ignoret. Deinde, post dubitationes bene expositas quæstionem clare concludere: certa enim cognitio, quæ dubitationem sequitur; est solutio dubitationis. Renatus des Cartes pro hac sententia acerrime pugnat, quod passim in scriptis ejus videre est. Prima verba Partis primæ Princip. Philos. ita sonant. *Quoniam infantes nati sumus, & varia de rebus sensibilibus judicia prius tulimus; quam integrum nostræ rationis*

rationis usum habemus , multis præjudiciis a veri cognitione avertimur ; quibus non aliter videmur posse liberari , quam si semel in vita , de iis omnibus studeamus dubitare , in quibus vel minimam incertitudinis suspicionem reperiemus . Plato in de leg . dialog . 7 . Non decet subito tantos viros de re tanta ferre sententiam , & quasi planam protinus affirmare ; tempus ergo ad hoc assumamus , tunc demum affirmaturi , cum satis fuerit consideratum . Cicero lib . 1 . de nat . Deorum cap . 1 . dicit : Nihil turpius , nec quicquam tam indignum sapientis gravitate & constantia , quam aut falsum sentire ; aut quod non satis explorate perceptum est sine ulla dubitatione defendere . Baco de Venculamio de aug . scient . lib . 3 . c . 4 . sententiæ nostræ apertis ad stipulatur verbis : Alius error est impatientia dubitandi , & cæca festinatio decernendi de non consideratis absq; debita & adulta suspensione Judicii . Et dicit dubitationem hunc ferre

fructum , quod , Philosophiam muniat contra errores ; quando id , quod non plane liquet , non judicatur aut afferitur , sed suspenditur de eo Judicium . Eleganter denique canit Oenus :

Heu quantum in terra dominatur opinio ? Verum

*Me nescire putas , & dubitare vetas .
Qui dubitat , non errat , adhæc in utrumque paratus :*

Error opinando , non dubitando venit .

Thesis VI.

Ostenso sic Thesi præcedenti summorum virorum in afferenda Dubitationis necessitate , amico consensu , restat , ut colophonis loco paucis verbis , quid inter nostrum philosophandi modum & Pyrrhoniorum intersit discriminis , demonstremus . Cujus farinæ fuerint hi Philosophi , optime ex variis illis , quibus insigniti sunt , nominibus patescit . Dicti sunt Zetetici , quod perpetuo

perpetuo veritatem quærerent. *Sceptici*, quia in perpetua rerum consideratione nihil certi decernebant. *Ephectici*, quod diurnam rerum pensitationem, diurna sequeretur Judicij suspensio. Vid. qui de his scriptere. Putabant hi omnia esse incerta, nullamque dari rerum scientiam. Nervose de illis Tullius lib. i. Acad. *Nihil percipi, nihil sciri posse dixerunt: angustos sensus, imbecilles animos, brevia curricula vitae, & ut Democritus, in profundo veritatem esse demersam: opinionibus & institutis omnia teneri: nihil veritati relinqui: deinceps omnia tenebris circumfusa esse.* Et paucis intelectis: *Sic omnia latere censebant, in occulto, neque esse quidquam, quod cerni aut intelligi possit.* Est itaque sceptissimus constans & permanens omnis probabilitatis & certitudinis negatio; dubitatio autem nostra est transiens & inchoativa solum Judicij suspensio atque via ad Philosophiam, & non

non cum negatione scientiæ con-
juncta. Cum jam ob nimiam tem-
poris angustiam uberiori superse-
dere cogamur tractatione , hisce
paucissimis subsistimus , rogantes,
velit B. L. hæc breviter & leviter
consignata, pro sua humanitate
dextre interpretari.

